

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תעד
ערב שבת קודש פ' תצא, י"ג אלול ה'תשפ"ב

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף / משיחת אור ל"א אלול ה'תשע"א

זמן הגאולה

8

צריך גם לצאת ממקומו "תצא למלחמה על אויבך" / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

11

עומדים בסיום וחותרים דמעשינו ועבודתינו / קטעים קצרים בעניני גאולה

המעשה הוא העיקר

12

לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י שמחה בטוהרתה / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

14

השמחה תביא את המשיח / צילום מהגהת כ"ק אדיש מה"מ על שיחת ש"פ תצא ה'תשמ"ח

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

המשיח של דורנו נתגלה בכל התוקף

נשיא דורנו תבע מהחסידיים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה

- גדולה בלי הגבלות, והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו - מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן
- ש"ימלא שחוק פינו ולשוננו רינה"

משיחת יום ג' פ' כ"תצא, אור לי"א אלול ה'תשנ"א - בלתי מוגה

שה"אויפרופעניש" של החתן לעלות לתורה היא בתוספת ברכה והמשכה³, שע"י⁴ נעשית על"י גדולה עוד יותר.

ועל"י זו היא גם אצל אלה שגם בלאו הכי היו "למעלה", כיון שב"מעלה" גופא ישנן כו"כ דרגות, עד לדרגות אין-סוף, ולכן, גם אצלם נעשית ע"י⁴ על"י לדרגא נעלית יותר, ואדרבה - ביתר שאת וביתר עוז.

והרי כל הענינים של נשיא הדור (ובנדוד⁵, יום הנישואין, החל מה"אויפרופעניש" בשבת שלפנ"ז) שייכים לכאור"א מבני הדור, שהרי "הנשיא הוא הכל"⁴ וכמ"ש הרמב"ם בהלכות מלכים⁵ שלבו של המלך "הוא לב כל קהל ישראל", וטעם הדבר - לפי שענינו של נשיא ומלך הוא "אשר יוציאם ואשר יביאם"⁶, שבו תלוי' החיות והקיום של כל העם, שהרי מחובתו של הנשיא והמלך לספק לכל אנשי

א. רגיל לקשר כל ענין עם נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

והדגשה מיוחדת בזה בימים אלה - כיון שבימים הבאים בשבוע זה חל יום הנישואין של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹.

וענין זה מתחיל כבר ביום הש"ק שלפנ"ז, שנקראת "שבת אויפרופעניש", אשר שם זה כולל כו"כ פירושים, אבל בודאי גם הפירוש הכי פשוט, שביום הש"ק זה נעשית על"י אצל החתן ע"י⁴ שקוראים אותו ("מ'רופט אים אויף") לעלות והוא עולה מלמטה למעלה,

ובפרט שעל"י זו קשורה עם הקריאה לתורה, שהרי הפירוש הפשוט ד"אויפרופעניש" הוא שקורין אותו לעלות לתורה. ובפרט לפי מנהגנו שכל אחד שעולה לתורה מברך לפני' ולאחרי' (דלא כפי שנהגו בזמנים שלפנ"ז שהיו מברכים ברכה אחת קודם כל שבעה הקוראים, וברכה אחת לאחרי כל שבעה הקוראים)², והיינו,

(3) ראה תו"א מקץ לז, ג. ובכ"מ.

(4) פרש"י חוקת כא, כא.

(5) פ"ג ה"ו.

(6) פינחס כז, יז.

(1) ביום י"ג אלול (המו"ל).

(2) מגילה כא, סע"ב.

(שנקרא⁹ בשם) הצדיק¹⁰, ונמשך לכל אלה הנקראים בשם זה – אע"פ שנקרא כן ע"ש "יוסף ה' לי בן אחר"¹¹, לשון יחיד, וכפי שאכן ה' בפועל שרחל ילדה אחריו רק בן אחד, מ"מ, השם "יוסף" סתם, מורה על הוספה בלי הגבלות, ובמילא, הרי זה כולל את כל בני¹².

וענין זה מודגש יותר בכך שכל עם ישראל עד סוף כל הדורות נקרא על שם יוסף – כמ"ש¹³ "נוהג כצאן יוסף", "כל ישראל נקראים על שם יוסף לפי שהוא פירנסם וכלכלם בימי הרעב"¹⁴, היינו, שיוסף נתן את המזון (אכילה ושתי') שעל ידו ה' הקיום בגשמיות של כל בני יעקב, נשי יעקב, וגם יעקב בעצמו¹⁵, שכאשר "יחי יעקב בארץ מצרים"¹⁶, עיקר חייו¹⁷, ה' נתון (כביכול) תחת ממשלתו של יוסף, ועד כדי כך, ש"זיתחזק ישראל וישב על המטה"¹⁸, כמ"ש רש"י (בפשוטו של מקרא) "אמר . . . מלך הוא"¹⁹, אחלק לו כבוד", וכאמור, שענינו של

מדינתו את מזונותיהם וכל הדרוש להם, לפי הישג יד המלך, כיון שזהו העם והדור שלו.

ב. ויש להוסיף שענינו של נשיא הדור ושייכותו לכל הדור – מודגשים במיוחד אצל נשיא דורנו:

לכל לראש – בנוגע לעצם ענין הנשיאות, שלהיותו בן יחיד, מתבטלת האפשרות לענינים של ספקות וכו', ונפק"מ לדינא בנוגע למלך בישראל ש"אין מושחין מלך בן מלך, ואם תאמר מפני מה משחו את שלמה מפני מחלוקתו של אדוני' כו' ואת יהואחז מפני יהויקים כו"²⁰ – שכל זה שייך רק כאשר ישנם כמה בנים וישנו ענין של ספק כו', משא"כ כאשר ישנו רק בן יחיד.

ומובן, שעניני המשיחה למעליותא קיימים גם אצל בן יחיד שאצלו לא צריך לשלול ענין של מחלוקת, שכן, כאשר שלילת המחלוקת היא ע"י דבר חיובי וטוב (משיחה), נשאר החיוב והטוב גם אצל בן יחיד, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

ג. וכמו כן בנוגע להשייכות של נשיא הדור עם אנשי דורו – שגם ענין זה מודגש במיוחד אצל נשיא דורנו, החל מהרמז בשמו:

שמו של נשיא דורנו הוא כפול – ב' שמות. וכבר בשמו הראשון נרמז ענין נעלה יותר מאשר כפל – "יוסף", מלשון הוספה, שבזה נכללת הוספה בלי הגבלות.

ובפרטיות יותר:

השם "יוסף" – שמתחיל מיוסף⁸ –

(7) הוריות יא, ב. וראה כריתות ה, ב.

(8) אע"פ שדבר הרגיל הוא ע"פ מנהג ישראל שקורין הילד ע"ש זקנו, וכפי שנהגו במשפחת בית הרב בנוגע לכמה שמות. – ולהעיר, שדוקא ביחס לבניו של הצמח-צדק, הרי השם "שמואל" שניתן לבנו וממלא מקומו של הצ"צ, ה' קשור עם מישהו שלא היתה לו כל שייכות לשלשלת נשיאי הדורות, כידוע הסיפור בזה (ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש (קה"ת תש"ז) ע' 7).

(9) ראה זח"א נט, ב ובנצוצי זהר שם אות ד'.

(10) אע"פ שכל השבטים – "שבטי יי-ה" (תהלים קכב, ד) – "כולם צדיקים", כפי שלמדים ממש"נ "ויהיו בני יעקב שנים עשר" (וישלח לה, כב ובפרש"י), ו"כל האומר ראובן חטא אינו אלא טועה" (שבת נה, ב).

(11) ויצא ל, כד.

(12) ועד"ז מציונו בנוגע לרחל – "רחל מבכה על בני" (ירמ' לא, יד), לשון רבים, שקאי על כל בני" (ראה מפרשים עה"פ. פס"ד פ"ג. ב"ד פ"ב, יו"ד. פרש"י ויחי מח, ז).

(13) תהלים פ, ב.

(14) פרש"י עה"פ.

(15) כולל גם כפי שנקרא בשם "ישראל".

(16) ר"פ ויחי.

(17) ראה "היום יום" חי טבת. לקו"ש ח"י ע' 160 ואילך. וש"נ.

(18) ויחי מח, ב.

(19) דאף שהי' רק "משנה למלך" – הי' זה באופן יוצא מן הכלל, ש"בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים" (מקץ מא, מד), ועד שגם פרעה הי' זקוק ליוסף – בנוגע לשבועה הידועה (ראה סוטה

(שבדאי נתקבלה) החל מאז שמינוהו לנשיא, ובפרט, במשך נשיאותו שנמשכה רבות בשנים, משנת תר"פ עד שנת תשי"ג, שלשים²⁵ שנה – שיתוסף אצל כאו"א מישראל גם בגשמיות, נוסף על ההוספה ברוחניות, עד באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וכל זה – מתוך נשמה בריאה בגוף בריא, ושניהם ביחד ללא שום הפסק ח"ו, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז, בתוספת בריאות הגוף ותוספת בריאות הנשמה.

ד. ענין זה מודגש גם בהרמז דהשם "יוסף" – כמ"ש²⁶ "והי' ביום ההוא יוסף אדני-י שנית ידו לקנות את שאר עמו וגו'", דקאי על כל בני.

ויש להוסיף, שבהמשך הכתוב נאמר "מאיי הים", דקאי במיוחד על בני הנמצאים בארצות הברית, שהיא בחצי כדור התחתון, וכן על אלה מבני שבאים ומוצאם מאוסטרליא²⁷, אשר בחצי כדור התחתון עצמו הרי זה תחתון שבתחתון.

וגם בזה מודגשת השייכות לנשיא דורנו – שאפילו ל"איי הים" שלח שלוחים, "שלוחו של אדם כמותו"²⁸, שיהיו "כמותו", ויפיצו שם נגלה דתורה ופנימיות התורה, כולל גם ההוספה במעשים טובים, ביחד עם עבודת

(25) ולהעיר ש"המלכות (שלמעלה גם מכהונה) נקנית בשלשים מעלות" (אבות פ"ו מ"ו).

(26) ישע"י יא, יא.

(27) יש לציינו, שבאור ליום ג' פ' תצא, יו"ד אלו, נרצח (בשכונת קראון-הייסט) התמים יעקב ראזנענבאום הי"ד מאוסטרליא (המו"ל).

(28) ברכות לד, ב (במשנה). וש"נ.

המלך הוא לספק את כל צרכי העם כו'.

וזהו גם ענינו של כל נשיא בישראל שדואג לכל צרכי בני דורו, כמודגש גם בעבודתו של הכהן גדול ביום הכיפורים, "אחת בשנה"²⁰, שהי' מתפלל²¹ עבור כאו"א מישראל וכלל ישראל שתהי' להם – על סדר האל"ף בי"ת – שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה, שנת דיעה, שנת הוד והדר, שנת ועד טוב, שנת זכיות גדולות, שנת חסד ורחמים, ושנת חיים ארוכים, שנת טובות גדולות, שנת יעוד טוב, מתחיל מהיעוד של ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, שנת כלכלה בהרחבה – כפי שהי' בזמנו של יוסף, "נוהג כצאן יוסף", ש"ויכלכל יוסף גו' לחם לפי הטף"²², כמבואר במפרשי רש"י²³ עה"פ, דכיון שדרכם של טף לפרר את הלחם (בכל החדר שבו נמצאים), צריך ליתן להם יותר משיעור אכילתם, שגם זה נכלל בה"מזון" שלהם.

[ומזה מובן גם בנוגע לאלה שלכאורה הוציאו את כספם על דברים מסוג זה שיהודי שני אומר שהם "מותרות", ובמילא טוען הוא, מדוע זקוק פלוני לכך, ומדוע צריך את הדאגות שבדבר, "מרבה נכסים מרבה דאגה"²⁴ – שכן, להיותם בדרגא של "צאן" ובדרגא של "טף", הרי גם "מותרות" הנ"ל נכללים בה"מזון" שלהם, שכולל את כל צרכי האדם].

וכל זה מודגש ביותר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – כידוע עד כמה גדלה השתדלותו של נשיא דורנו (שהולך ומשתדל ומוסיף בזה), דרישתו ותביעתו מהקב"ה

לו, סע"ב. הובא בפרשי יוחי ו' 1). שמצד זה היתה ליוסף שליטה אפילו על פרעה בעצמו, ועאכו"כ על כל עניניו.

(20) ס"פ תצוה. אחרי טז, לד.

(21) ולהעיר, שתפילה זו מתפלל גם כאו"א מאתנו, בתוך כלל ישראל שבכל הדורות.

(22) ויגש מז, יב.

(23) רא"ם ושפ"ח. ו"ה בלקח טוב עה"פ.

(24) אבות פ"ב מ"ז.

(* ואף שהתורה נקנית במספר גדול יותר של מעלות יתירות - הרי, תורה ומלכות הם ב' גדרים שונים זמ"ז, כי התורה 'מונחת בקרן זוית, כל הרוצה ללמוד יבוא וילמוד' (קידושין טו, א. וראה גם רמב"ם הל' ת"ת רפ"ג), ואילו המלך אסור לו לעמוד 'בקרן זוית', כיון שצריך להנהיג את העם כו' - אנ"פ שאינו מתערב עם אנשי המדינה ואפילו לא עם השרים כו', כמובן ממש הרמב"ם בהלכות שבהם נתבאר אופן הנהגת המלך.

אחד, הרי זה נעשה שם אחד ויחיד (אף שיש בו ב' תיבות), ועד שא' מהם אינו אלא חצי שם בלבד. וכידוע הפס"ד בהלכה בנוגע לכתובת שטרות ע"פ תורה, שיש לכתוב ב' השמות בשיטה אחת – עכ"פ להידור, ויש אומרים אפילו בדיעבד (לעיכובא)³³.

ומזה מובן שתוכן וענין ב' השמות צריך להיות בהמשך אחד, ואי אפשר לחלק ביניהם שענין פלוני יהי' בגלגול זה וענין פלוני בגלגול אחר – כמודגש במנהג ישראל, אפילו אצל בני סתם, שכאשר נותנים שם על משהו שהיו לו ב' שמות, נזהרים ליתן את השמות בדיוק כפי שנקרא פלוני³⁴ – שזהו גם הטעם הפשוט לב' שמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, כיון שנקרא על שם בנו של הצמח-צדק שהיו לו ב' שמות הנ"ל.

ו. וביאור תוכן שמו השני של נשיא דורנו – "יצחק":

יצחק – הוא על שם הצחוק והשמחה, ועד לשלימות השמחה, כמ"ש³⁵ "אז ימלא שחוק פינו".

וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל³⁶ "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פינו?" – הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחזר וצויה לפרסם ש"הנה זה בא"³⁷, היינו, לא רק "הנה זה עומד אחר כולנו"³⁸, ואפשר לראותו ע"י סדק בהכולל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה

התפילה³⁹, ובודאי שהשלוחים מילאו את השליחות בכל התוקף ד"שלוחו של אדם כמותו", ועד (כפי שמוסיף בלקו"ת³⁰) "כמותו דהמשלח"³¹ ממש³², ובמילא נעשה תיכף ומיד קיום היעוד ד"יוסיף אדני-ג' שנית ידו לקנות את שאר עמו גו"ג גם "מאיי הים", שכולל הן ארצות הברית (המקום שבו אנו נמצאים עכשיו), והן אוסטרליה (תחתון שבתחתון), כנ"ל.

ה. ובכל זה ניתוסף עוד יותר מצד שמו השני של כ"ק מו"ח אדמו"ר – "יצחק":

ובהקדמה – שאע"פ שישנם כמה מבני הנקראים בשם "יצחק" בלבד, כפי שמצינו אצל האבות, וכן כמה מבני הנקראים בשם "יוסף" בלבד, כפי שמצינו בנוגע ליוסף הצדיק עצמו, מ"מ, כאשר נותנים ב' השמות לאדם

(29) שעי"ז נעשה ענין משולש (תורה תפילה וגמ"ח) – ע"ד ובדוגמת ביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידך", שהוא גם משולש (ראה חז"ג רכא, א).

(30) ויקרא א, ג.

(31) אדם העליון, שעל שם זה נקרא האדם (התחתון) – ע"ש "אדמה לעליון" (ראה שלה"ג, רע"א. ועוד).

(32) עם כל ה"שטורעם" שניתוסף ע"י תיבת "ממש" – החל מ"הנפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש" (תניא ר"ב), שפועלת גם על הנפש הראשונה, נפש הבהמית, שנגררת ונעשית מציאות אחת עם נפש האלקית*, ובפרט בדורנו זה ש"כולנו צדיקים", "כולנו חכמים כולנו נבונים*** – כפי שאומרים (בהגדה) בנוגע לגאולת מצרים, אשר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו).

(33) ראה טיב גיטין (לבוש תרי"ט) נה, א.

(34) אא"כ אין אפשרות ליתן ב' השמות, מפני שא' מבני המשפחה הקרובים ביותר נקרא בא' מב' השמות, שאז צריכים לחפש עצה וכו'.

(35) תהלים קכו, ב.

(36) ברכות לא, א.

(37) שה"ש ב, ח.

(38) שם, ט.

(* ולכן, כאשר שוללים את ההנהגה של אלה "העושים גופם עיקר נפשם טפלה" (תניא פלי"ב), מדגישים שצריכים לעשות נפשם עיקר גופם טפלה, ואין צורך להדגיש ענין זה בנוגע לנפשם גופא, שנפש הבהמית צריכה להיות טפלה - כיון שנפש הבהמית נגררת ונעשית דבר אחד עם נפש האלקית.

** ואף ש"נבונים לא אשכח" (עירובין ק, ב. זח"ב עב, ב. ר. א. הובא בפרש"י דברים א, טו), מ"מ, מצאו או "חכמים", וכן מצאו כל אלויות האל"ףיבית שכולל הר"ת של כא"א מישראל ושל כלל ישראל.

והמשיך תנועה וענין השמחה גם לדורו אחריו, דורנו זה – אנשים נשים וטף, החל מכל אלה הנמצאים כאן, הן בעזרת נשים והן (ועאכו"כ) בעזרת אנשים, וכן הילדים הקטנים הנמצאים כאן, והם לוקחים עמם ביחד כל האנשים והנשים והטף שבכל העולם כולו – שהוא דור הגאולה, שבו יקויים היעוד ד"יוסיף אדני-י שנית ידו וגו".

ז. וע"פ האמור ש"הנשיא הוא הכל", מובן, שכל עניניו של נשיא דורנו נמשכים לכאו"א מאנשי הדור, כולל גם התוכן דב' שמותיו הנ"ל, וכפי שנעשים שם אחד.

ועפ"ז מובן בפשטות שדורנו זה, ניתנה לו הרשות לתבוע מאת הקב"ה – תביעה ע"פ התורה, וע"פ מנהג ישראל של נשיאי ישראל, ויתירה מזה, ע"פ המנהג של נשיא דור זה עצמו (כנ"ל ס"ג) – שכאו"א צריך לקבל מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה⁴⁶, הן הענין ד"יוסף" והן הענין ד"יצחק", בתכלית הריבוי ובתכלית ההשפעה ובתכלית ההמשכה,

כולל גם שאצל כאו"א מישראל נעשה מעמד ומצב של עשירות מופלגה, כולל גם "חמישים איש רצים לפניו"⁴⁷ – כיון שכאו"א מישראל הוא בגדר מלך, כידוע שנוסף לכך ש"כל ישראל בני מלכים הם"⁴⁸, הרי הם גם "מלכים", כדאיתא בתיקוני זהר⁴⁹ ("זהר" – ע"ש "המשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"⁵⁰, אשר על ידם נעשה התיקון ("תיקוני זהר") של כל העולם כולו, ועאכו"כ התיקון של כאו"א מישראל, שיזהיר כזוהר הרקיע). ■

באצבעו ואומר זה³⁹, ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן"⁴⁰, שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר⁴¹, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף", גם) כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פינו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" – במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו ה' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף – הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פינו ולשונו רינה".

ועפ"ז מובנת גם הסיבה לכך שנשיא דורנו תבע מחסידים בדורו שיעמדו בתנועה של שמחה, ושמחה גדולה בלי הגבלות,

– אע"פ שהוא בעצמו עבר ענין של מאסר, ובזה גופא, מאסר שה' קשור עם שילת החיים (רח"ל), כידוע⁴² הפס"ד שהי' לראשונה, וגם לאח"ז הוחלף הפס"ד לענין הגלות ש"שקול כמעט כצער מיתה"⁴³ (ולפעמים הרי זה קשה יותר מהעדר החיים), כולל גם הקשיים כו' אפילו לאחרי שכבר היתה הגאולה, ואפילו לאחרי הגאולה כפי שהיתה ביום הש"ק שלאח"ז, בהגיעו לפטרבורג⁴⁴, שאז היתה ההזדמנות הראשונה שהי' יכול לברך ברכת הגומל ע"פ הלכה⁴⁵ –

(39) ראה תענית בסופה. שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

(40) ראה אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"ד ריש ע' רט. (41) ראה סה"ש תרפ"ט ע' 42, ובהנסמן שם בהערה 51.

(42) ראה תורת מנחם – התוועדויות ח"ג ע' 185. וש"נ.

(43) חינוך מצוה תי.

(44) שהיתה אז עיר הבירה של כל המדינה, ובמילא גם עיר הבירה של בעל הגאולה.

(45) ראה סדר ברכת הנהנין לאדה"ז פי"ג ה"ה.

(46) נוסח ברכה הג' דברה"מ"ז.

(47) ל' הכתוב – שמואל-ב טו, א. מלכים-א א, ה.

(48) שבת סז, א. וש"נ.

(49) בהקדמה (א, ב).

(50) דניאל יב, ג.

צריך גם לצאת ממקומו

"תצא למלחמה על אויבך"

יכול יהודי לחשוב שמספיק לו לקיים את העניינים שמחוייב בהם ע"פ שו"ע, ובכללות, לקיים את השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק¹, אבל, בנוגע לעניינים של רשות – אין זה שייך אליו, "ער איז א שולחן-ערוך איד", ותו לא מידי, ואדרבה, מכיון שבשו"ע לא נתפרש החיוב בנוגע להנהגה בעניינים אלו, ה"ז הוכחה שעניינים אלו אינם שייכים אליו. ומכיון שכן – טוען הוא – אין לו לצאת ממקומו, ד' אמות של קדושה, ובפרט שכל הדרכים בחזקת סכנה², ובלשון הכתוב בסוף פרשתנו³ "אשר קרך בדרך", ולכן, אינו רוצה לצאת ממקומו, כי "בדרך" ישנו עמלק "אשר קרך", ומה שמחוץ לד' אמותיו ישנו מציאות של עמלק – אין זה ענינו, "יבוא בעל הכרם ויכלה את קוציו"⁴.

ועד"ז בנוגע להמדובר לעיל⁵ אודות השמחה לשם ביאת המשיח:

חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח – היכן מצינו ב"שולחן-ערוך"?!... – ב"שולחן-ערוך" מבואר שעבודת ה' צ"ל בשמחה, וישנם גם דינים בנוגע להגבלת השמחה בג' השבועות וכיו"ב, אבל, לא מצינו בשום מקום חיוב של שמחה לשם ביאת המשיח.

ומה שבענין זה תלוי' ביאת המשיח, גאולת עם ישראל וגאולת השכינה – ממשך לטעון: לא מצינו ב"שולחן-ערוך" חיוב לגאול את השכינה!... בנוגע לעצמו, מצינו ברמב"ם⁶ "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין", אבל בנוגע לגאולת השכינה – אין זה תפקידו...

על כך אומרים לו, ש"כי תצא למלחמה על אויבך" הוא ציווי והוראה בתורה:

יהודי אינו יכול להסתפק בד' אמות של קדושה שבביתו ובסביבתו הקרובה, אלא צריך גם לצאת ממקומו, "תצא למלחמה על אויבך", לבטל מציאותו של האויב ומנגד לקדושה, ועד לכיבוש העולם כולו, שכן, כיצד יכול לישב במנוחה בד' אמותיו בידעו שבמקום מסוים בעולם יש "עמלק" שמנגד לאלקות!?

וכאמור, התורה מבטיחתו "כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך", ועד לסיום הפרשה "תמחה את זכר עמלק מתחת השמים", ואז, כשמבטלים המציאות ד"אויבך" מכל וכל, נעשית השמחה בשלימותה, שכן, כל זמן שנשארה עדיין מציאות ד"אויבך", אפי' בריחוק מקום, הרי, מכיון שאי-אפשר לדעת מה יה' לאחרי זמן, לא יכולה להיות שמחה בשלימותה, ורק כשבטלה לגמרי המציאות ד"אויבך" בכל העולם כולו, אזי נעשית השמחה בשלימותה. (משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

(4) ב"מ פג, ב.

(5) ראה לקמן ע' 12 וע' 14 בגליון זה.

(6) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(1) נדה ל, ב. הובא בתניא בתחלתו.

(2) ירושלמי ברכות פ"ד ה"ד. קה"ר פ"ג, ב (ב).

(3) כה, יח.

”כי תצא” לקבל פני משיח צדקנו

. . אף שהגאולה קשורה עם הענין ד”זכו”¹ כו’, הרי, בימינו אלו, לאחר ש”כלו כל הקיצין”², אין צורך בהענין ד”זכו” בשביל הגאולה עצמה כי אם, בשביל ההוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף, דכיון שהתורה אין לה שיעור והגבלה, הרי, גם לאחר שנמצאים כבר במעמד ומצד ד”זכו” יכולים וצריכים להוסיף כמה פעמים ככה, עד אין-סוף; ועד”ז בנוגע לענין הגאולה – שכל זמן שישנו איזה ענין של הגבלה מדבר שחוץ הימנו, ואפילו הגבלה של ”כלי” שבטל להדבר שנמצא בתוכו, אין זה עדיין תכלית השלימות דגאולה, ובמילא, ה”ז באופן של הוספה בעילוי אחר עילוי עד אין-סוף.

ויה”ר שעי” הדיבור בענינים אלו יתוסף בקבלת החלטות טובות בנוגע לכל עניני העבודה האמורים לעיל, ועאכו”כ בנוגע לענין הגאולה, שמהדיבור בענין הגאולה, ”אחכה לו בכל יום שיבוא”, יוצאים תיכף ומיד לקבל פני משיח צדקנו.

ועוד ועיקר, שהיציאה לקבלת פני משיח צדקנו נעשית ע”פ הוראת פרשת השבוע והיום – ”כי תצא כו’ על אויבך”:

גם במעמד ומצב שיש מנגדים (”אויבך”), אין לו ליהודי לחשוב (ועאכו”כ להתפעל) מהמנגדים, כיון שמציאותו היא ”על אויבך”, למעלה מ”אויבך” (כפי שנזכר גם בהתוועדות דיום הש”ק³).

כל בני, אנשים נשים וטף, הם ”בנים”⁴ לאבינו שבשמים, בנים הסמוכים על שולחן אביהם (כמובן ממ”ש בנוסח דברכת המזון), ומצינו בהלכה בנוגע לכמה ענינים שמציאותם של הסמוכים על השולחן ”נבלעת” במציאותו של בעה”ב, אבינו שבשמים, ולא עוד, אלא, שכאו”א מהם הוא כמו בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב”ה, ולכן, אין לו עסק ושייכות עם ענינים אחרים מלבד אביו שבשמים, ועאכו”כ שאין לו שייכות כלל עם ”אויבך”.

ובפרט שבנוגע לענין הגאולה נתבטלו כבר מזמן כל המנגדים, המניעות והעיכובים, שהרי, ”כלו כל הקיצין”. וכדברי כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו⁵ שכבר סיימו כל עניני העבודה, אפילו צחצוח הכפתורים, ועומדים מוכנים (”עמדו הכן כולכם”) לקבל פני משיח צדקנו.

(משיחת ג’ אלול ה’תשמ”ט - בלתי מוגה)

(1) סנהדרין צח, א. (2) שם צז, א. (3) שיחת ש”פ שופטים ס”ד (סה”ש תשמ”ט ח”ב ע’ 5) ראה שיחת שמח”ת תרפ”ט. (4) ראה יד, א. (5) ראה שיחת שמח”ת תרפ”ט.

תקופה זו נסתיימה כבר

[.] ובהדגשה יתירה בנישואי כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו, שבהמשך לזה וביחד עם זה היתה התייסדות ישיבת תומכי תמימים – כי:

תלמידי הישיבה נקראים "תמימים" ע"ש שלומדים "תורת ה' תורה הנגלית ותורת החסידות תמימה"¹, ולא עוד אלא שהלימוד דפנימיות התורה הוא בהבנה והשגה "כלימוד הסוגיות בנגלה דתורה"², ששכל האדם מתייחד עם השכל דפנימיות התורה, ב"יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו ולא כערכו נמצא כלל בגשמיות"³ (כולל גם ש"זהו לבשר אחד" שבנישואין), מעין ודוגמת והכנה להמעמד ומצב דימות המשיח ש"יהיו כל ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כו"⁴.

וגם (ולכן) נקראים "חיילי בית דוד" שמנצחים את המעמד ומצב ד"חרפו⁵ עקבות משיח", ופועלים התגלות וביאת משיח בן דוד באופן ד"ברוך ה' לעולם אמן ואמן"⁶, כלשון הכתוב בסיום וחותרם מזמור פ"ט בתהלים.

ולהעיר שתקופה זו (שמתוארת בסיום מזמור זה) נסתיימה כבר לאחר מעשינו ועבודתנו במשך ארבעים שנה מהסתלקותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שניתוסף בהפצת המעיינות חוצה באופן ש"נתן' ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁸, ועתה עומדים בתקופה השייכת למזמור צדי"ק, שסיומו וחותרם בפסוק "ויהי נועם ה' אלקינו עלינו גו' ומעשה ידינו כוננהו", ש"תשרה שכונה במעשה ידיכם"⁹, שזהו תשלום השכר על כללות מעשינו ועבודתנו.

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנשא"א - מוגה)

- (1) שיחת שמח"ת תרנ"ט - "התמים" ח"א ע' כה.
- (2) שיחת ט"ז אלול תרנ"ז - "התמים" שם ע' כג.
- (3) תניא פ"ה.
- (4) רמב"ם בסיום וחותרם ספרו "משנה תורה".
- (5) ויש לומר, שתיבת "חרפו" רומזת על רפ"ח ניצוצים דתהו, שתכליתם ומטרתם (ע"י עבודת הברורים) ההתגלות ד"רוחו של מלך המשיח" ש"מרחפת על פני המים" [..], ובפרט ע"י ההוספה בלימוד פנימיות התורה (תורתו של משיח) באופן של
- (6) חריפות ("חרפו" למעליותא).
- (7) כדברי כ"ק אדמו"ר בשיתתו הידועה בשמח"ת תרס"א (נדפסה בלק"ד ח"ד תשפז, ב ואילך. ועוד).
- (8) תבוא כט, ג.
- (9) חשבון-צדק דשנת "נפלאות אראנו" ("עינים לראות"), והכנה לשנת "נפלאות בינה" ("אזנים לשמוע", כידוע שראי' ושמיעה הם חכמה ובינה).
- (10) פרש"י עה"פ.

מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחי וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחי ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחי

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחי

עומדים בסיום וחותרים

דמעשינו ועבודתינו

מההוראות מהאמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

(א) לפרסם בכל מקום ומקום שעומדים בסיום וחותרים דמעשינו ועבודתינו ("כי תצא למלחמה על אויבך"), ובהתחלת התקופה דתשלום השכר, "מתן שכרן של צדיקים" ("כי תבוא אל הארץ גו' וירשתה וישבת בה"), ובהתאם לכך צריכה להיות העבודה גם בעניינים השייכים לימות המשיח, החל מלימוד התורה בענייני משיח וגאולה וביהמ"ק, ועוד ועיקר – מתוך שמחה וטוב לבב,

(משיחת ש"פ תצא, י"ד אלול ה'תנש"א - מוגה)

עליו לדעת שהגאולה תלוי' במלחמתו עם עמלק

[. .] וע"י שיהודי נלחם עכשיו בעמלק בעבודתו הרוחנית ומנצחו, ועובד את הקב"ה בלמוד התורה וקיום המצוות עם חיות וחמימות, עי"ז הוא מנצח את כל שאר הגוים, ונהי' "בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" במלחמתו הרוחנית, וזה ממשיך ומוריד בפועל את ה"זה" בהניח ה' אלקיך לך מכל אויבך מסביב" כפשוטו למטה מעשרה טפחים, שאזי הוא יוכל להלחם בעמלק **כפשוטו**, עד לאופן ד"תמחה את זכר עמלק",

ואל לו לחשוב שהקב"ה בחר בקץ מסויים שבו תבוא הגאולה, ואין ביכולתו לפעול שיהי' "אחישנה" – אלא עליו לדעת שהדבר תלוי בעבודתו, עי"ז שהוא נלחם עם ה"ראשית גוים עמלק" ועם "כל אויבך מסביב" כפי שעניינים אלו הם ברוחניות בעבודת ה', זה יקדים, ימהר ויביא את הגאולה ע"י משיח צדקנו, שאזי ינצחו את כל הגוים ובני ישראל יצאו מגלות לגאולה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ תצוה, פ' זכור ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י שמחה בטהרתה

א. [.] יש לומר, שהדבר שעדיין לא עשו בשביל להביא את המשיח הוא – **עבודת השמחה הרצויה בשביל להביא את המשיח:**

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה - כמבואר בהמשך שמח תשמח הנ"ל¹ ש"שמחת לבו"² שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתידי בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמותו ומהותו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר³, ששמחה העצמית זו מעוררים ע"י **שמחה של מצוה**, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבודאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה הו"ע עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה"⁴, "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב"⁵, ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (**אופן העבודה**), שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על **השמחה כשלעצמה**, שמחה בטהרתה, **עבודה של שמחה** לשם מטרה ותכלית **דביאת המשיח**.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, פיקודי ה' ישרים משמחי לב"⁶, אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא (רק) **הענינים המביאים את השמחה**, אלא **השמחה עצמה** – והשמחה תביא את המשיח].

ומכיון שכן, הרי, הדרך להביא את המשיח היא – לכאורה, ולא רק לכאורה, אלא כ"ה מסקנת הענין⁷ – ע"י הוספה **בשמחה**, שמחה בטהרתה, שמחה שתומ"י תביא את משיח

רפא, ד. המשך תער"ב ח"ג ע' א'רסא ואילך. ועוד.
(6) תהלים יט, ט. וראה טור ורמ"א ושו"ע אדה"ז
או"ח סצ"ג ס"ג. טושו"ע שם ר"ס תקנד (מתענית ל,
סע"א).

(7) להעיר מהידוע (ראה שד"ח כרך ט' כללי
הפוסקים סט"ז אות ח'. וש"נ) שלפעמים משתמשים
בלשון "לכאורה" גם בדבר שנשאר למסקנה. וי"ל,
שהלשון "לכאורה" (בכ"ף הדמיון) הוא גם למעליותא,
"כאורה", להיתוו למעלה מאורה.

(1) סה"מ תרנ"ז ע' רלג. ע' רנב.
(2) שה"ש ג, יא. משנה סוף תענית.
(3) ע' רנב ואילך.
(4) תהלים ק, ב. וראה זח"ג נו, א. ספר העיקרים מ"ג
פל"ג (הובאו ונתבררו באוה"ת לתהלים (יהל אור)
עו"פ). ובכ"מ.
(5) תבוא כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. שער
המצות להאריז"ל בהקדמתו. שלה"ה ס"פ תבוא (שפו,
א). תניא פכ"ו. לקו"ת תזריע, כ, ג. סידור (עם דא"ח)

צדקנו.

ב. אמנם, עפ"י מתעוררת השאלה לאיך גיטא: היתכן שבמשך כל הדורות לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה, גם לא לאחר הכרזת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"?

והגע עצמך: הרי עשו כל מה שניתן לעשות כדי להביא את המשיח, עד לשחיקת האבן היקרה שבכתר המלך כו' כדי לשפוך לתוך פיו של בן המלך, ועד כדי כך, שפיזרו והפיצו האבן היקרה דכתר המלך בשבעים לשון, ועד שיוכל לבוא אפילו לאינו-יהודי . . . ואעפ"כ, לא השתדלו להביא את המשיח ע"י שמחה!

וי"ל הביאור בזה - בפשטות - שכשנמצאים בחושך כפול ומכופל דהגלות, שכל בני נמצאים בגלות, ו"שכינתא בגלותא"⁸, הרי מובן, שמצד גודל צער הגלות לא שייך שמחה בטהרתה.

אבל אעפ"כ, כיון שסוכ"ס מוכרחים להביא את המשיח - לא נותרה ברירה אלא להביא את המשיח ע"י השמחה, שמחה בטהרתה.

ובנוגע להקושי לפעול רגש של שמחה בטהרתה בחשכת הגלות - הרי, מכיון שמוכרחים להביא את משיח צדקנו, עכצ"ל, שבסוף זמן הגלות ממש - נותנים כחות מיוחדים⁹ שיוכל להיות ענין השמחה בטהרתה, והביאור - ששמחה זו נעשית ע"י התבוננות שתיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו¹⁰, שאז תהי' בכל העולם שלימות השמחה, שלכן, ישנו כבר רגש של שמחה בטהרתה (מעין ודוגמת שמחת הגאולה).

והעיקר - שבמקום אריכות הדיבור והשקו"ט כו', יתחילו במעשה בפועל: לצאת בקריאה והכרזה ע"ד הוספה מיוחדת בשמחה כדי להביא את המשיח, ובודאי שע"י יביאו את המשיח בפועל ממש, ובזריזות הכי גדולה, "לא עיכבן כהרף עין"¹¹,

ואדרבה - ינסו ויוכחו!!

(משיחות ש"פ תצא, י"ד אלול, ה'תשמ"ח - מוגה)

8) זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. וראה מגילה כט, א. ספרי ס"פ מסעי.

9) נוסף לכך שמנצלים ה"חוצפא יסגי" שבעקבות משיחא (ראה סוטה בסופה) לקדושה.

10) להעיר גם שהתחלת ה"קול קורא" הרביעי דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (אלול תש"ב) הוא: שישו ושמחו בשמחת גאולה!

11) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלימה

השמחה תביא את המשיח

בהמשך לשיחה שהובאה כאן במדור "המעשה הוא העיקר", לחביבותא דמילתא, הבאנו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחה זו (נדפסה בסה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 629 ואילך)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

אמנם, במשך כל הדורות (גם בהתחלת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) היתה עיקר ההדגשה על הפעולה והפצת המעיינות חוצה, ולא (כל כך) על הבאת המשיח – אף שבכללות ה' ידוע שהפצת המעיינות חוצה פועלת ביאת המשיח, ומזמן לזמן (ובפרט בהתוועדויות די"ט כסלו, וכיו"ב) היו מזכירים ומדברים על ענין זה.

משא"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, מה להלן עומד ומשמש אף כאן כו" – ההדגשה על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה ד"מעשינו ועבודתינו" (כולל בנוגע להפצת המעיינות חוצה) חדורה בכוונה – להביא את משיח צדקנו, מתוך ידיעה שזהו תפקידו המיוחד של דורנו זה – להביא את הגאולה.

אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", וה"שטורעם" להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא... ואין הסבר על זה:

אמחז"ל "כלו כל הקיצין", והכריז נשיא דורנו **בְּקוֹל קוֹרָא לְאַלְתֵּר לְגֹאֹלָה**, ומה ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה" – הרי בודאי שכבר עשו תשובה, שכן, ע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק גמור, ואין לך אדם מישראל שלא הרהר כו"כ הרהורי תשובה.

ועאכ"כ בעמדנו לאחרי ר"ח אלול שבו התחילו לברך איש את רעהו בברכת השנה, כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה, בנוגע לשנת תשמ"ט, שסימנה "תשמט ידך", שהקב"ה משמט כל החובות דבנ"י (אפילו אם נשארו חובות ח"ו), ואינו מזכיר מאומה אודותם, הרי בודאי שענין התשובה כבר ישנו. תהלים **דודו מלכא משיחא** – אמרו כבר בשופי הכי גדול; התוועדויות – ערכו לרוב; בהפצת המעיינות – עוסקים כבר **מהבעש"ט**, ו**יתר ממשך** שבעה דורות, וכבר פעלו בריבוי גדול ועצום. **ואפילו את"ל** שיכולים לפעול עוד יותר – הרי **לעשות כמצות רצונך**, רצונו של הקב"ה בשלימות, **ה"ז אפשרי רק שם (בביהמ"ק, לעת"ל)**! ומה גם ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחך". ואדרבה: **מצד** רצונו של הקב"ה בשלימות העבודה – ה"ז **טעם נוסף לזרז ביאת משיח צדקנו והגאולה השלימה**, שאז, תהי' עבודתם של ישראל "כמצות רצונך", בתכלית השלימות!...

וא"כ, נשאלת השאלה: מה עוד לעשות שלא עשו עדיין?!... ויש לומר, שהדבר **שעדיין לא עשו** בשביל להביא את המשיח הוא – עבודת השמחה **הרצוי** בשביל להביא את המשיח:

נוסף לכך ששמחה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמחה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה

אמנם, במשך כל הדורות (גם בתחילת זמנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) הייתה עיקר ההדגשה על המעלה והפצת המעיינות הרוח, ולא (כל כך) על הבאת המשיח – אף שבכללות הרי ידוע שהפצת המעיינות תוצה פעולה ביאת המשיח, ומזמן לזמן (וכפרט בהתוועדויות ד"י"ט כסלו, וכו"כ) היו מצד המכירים ומבררים על ענין זה.

מ"ש"כ כשהגיע הזמן שבו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בברכות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" – ומוסיף והולך ועד עצם היום הזה, ע"פ ציווי הוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר "מה להלן עומר ומשמש אף כאן כו"ל" – עשיית עיקר ההדגשה בהכשרת המעיינות על הבאת הגאולה, ועד שכל פעולה השמה ד"מקשינו ויבדחתינו" (כולל ובמקצת) בנוגע להפצת המעיינות (הוצאת חרודה כבוונה הפצת אמת – להביא את משיח צדקנו, מתוך ידידתה השמה שדוקו תפקידו המיוחד של דורנו זה – להביא את הגאולה.

ה. אמנם, מאז ההכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" ה"שטורעם" להביא את המשיח – עברו כבר עשרות שנים, ומשיח צדקנו עדיין לא בא...

ואין שום הסבר ופיקוד על זה: הפצת אמת וכו'... כבר כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ומה שאין הדברי מלוי אלא כתשובה" – הרי כדאי שכבר עשו חשיבה, שכן, ע"י הרהור תשובה אחד נעשה צדיק גמול, ואין לך אדם מישראל שלא הרהר כו"כ הרהורי תשובה. ואמרו"כ כעבור ר"ח אלול שבו התחילו לברך איש את ערעה כברכת השנה" – כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומחוקה, בנוגע לשנת תשס"ט, שימנה "תשנ"ט ירך" – שהק"ה משמש כל החוכות דכנ"י (אפילו אם נשארו חובות ה"י), ואינו מוכיז מאומה אחרותם, הרי כדאי שענין התשובה האנונימי תהלים – אמרו כבר בשופר התוועדות – עברו לרוב, בהפצת המעיינות – עוסקים כבד"ש שבעה דורות, וכבר פעלו רבנים גדולי ועצומים האנונימי לפסול עוד יותר – הרי אף לדברי סו"ק כשה השמה דלתעוד לא ה"י מסיק כשכיל למלא רצונו של הק"ה כשלימות? ומה גם השמה הגאולה אראשה למלא רצונו של הק"ה כשלימות? ואינו מקש בו אלא לפי כוונתו, ואדרבה רצונו של הק"ה כשלימות העבודה – השמה משיח צדקנו והגאולה השלימה, ואז תהי' עבודתם של ישראל "מצוות רצונך" – בתכלית השלימות... השמה וכו'... השמה וכו'... מה ענין עוד לעשות שלא עשו עדיין... ז. ויש לומר, שהדבר המיוחד שנתה השמה כשכיל להביא את המשיח הוא – עבודת השמחה בשכיל להביא את המשיח.

נוסף לכן ששמה פורצת כל הגדרים, גם גדרי הגלות, יש בשמה סגולה מיוחדת להביא את הגאולה – כמבואר בהמשך שמה תשמה הג"ל ש"שמחת לכו" – שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמה שלימה, ועיקר השמחה ה"י כביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמות ומתורו בבחי' שמה עצמת ממש", וממשיך לבאר, ששמה העצמית זו מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבדאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה ה"י עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה", "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב", ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה כשלעצמה, שמחה כשהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", אבל, יש להדגיש באופן השמה את השמחה עצמה, היינו, לא רק הענינים המביאים את השמחה, אלא השמחה עצמה, השמה את המשיח].

- כמבואר בהמשך שמה תשמה הנ"ל ש"שמחת לבו" שהיתה בבנין ביהמ"ק הא' והב' לא היתה שמחה שלימה, ועיקר השמחה תהי' בביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, ש"אז תהי' השמחה בבחי' א"ס עצמות ומתורו בבחי' שמחה עצמית ממש", וממשיך לבאר, ששמה העצמית זו מעוררים ע"י שמחה של מצוה, שהשמחה של המצוה מגעת למעלה יותר מהמצוה עצמה, ועל ידה דוקא מעוררים השמחה העצמית דלעתיד לבוא.

ואף שבדאי היתה שמחה של מצוה בכל הדורות שלפנ"ז, שהרי שמחה של מצוה ה"י עיקרי בעבודה, כמ"ש "עבדו את ה' בשמחה", "עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב", ובפרט בבנין ביהמ"ק הנ"ל – מ"מ, בשמחה של מצוה עיקר ההדגשה היא על (אופן) העבודה, שהעבודה צריכה להיות בשמחה, ואילו המדובר כאן אודות השמחה להביא את המשיח הוא – על השמחה כשלעצמה, שמחה כשהרתה, עבודה של שמחה לשם מטרה ותכלית דביאת המשיח.

[מובן וגם פשוט, שאצל יהודי גם שמחה כשלעצמה קשורה עם עבודת ה', עניני התומ"צ, "פיקודי ה' ישרים משמחי לב", אבל, יש להדגיש את השמחה עצמה, היינו, לא רק הענינים המביאים את השמחה, אלא השמחה עצמה – והשמחה תביא את המשיח].

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הו"ח ר' שמואל בן טשארנא גיטל שיחי' סטראל
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט, ביום י"ט אלול
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו
מרת מלכה שיינדל תחי'
ומשפחתם שיחיו סטראל

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די